

[Thorkil Kristensen.]

enkeltheder at tage stilling til dette vanskelige spørgsmål, vil jeg gerne rette et par henstillinger til den højtærede forsvarsminister for at sikre, at spørgsmålet bliver så grundigt belyst, som det overhovedet er muligt, og jeg vil derfor foruden at efterlyse fællesindstillingen i dens fulde ordlyd udbede mig oplysninger om følgende:

Jeg beder den højtærede forsvarsminister fremskaffe udtalelser fra vort luftvåbens sagkyndige såvel indenfor hær som indenfor flåde og stille dem til det høje tings rådighed. Jeg beder endvidere forsvarsministeren oplyse, om der indenfor Atlantpagtens forhandlinger har fundet drøftelser sted, som angår spørgsmålet om overledelsen i krigstilfælde. Overledelsen i krigstilfælde kan jo komme til at berøre Danmark på den måde, at det kan blive nødvendigt, at vi indgår i en overledelse sammen med andre lande. Jeg er klar over, at det er muligt, at disse spørgsmål vedrørende Atlantpagtsforhandlingerne ikke kan gives til pris for offentligheden, men jeg beder om, at oplysningerne i så fald vil blive meddelt det udvalg, som formodentlig bliver nedsat. Vi har jo allesammen en fornemmelse af, at de drøftelser, der finder sted indenfor Atlantpagtmagternes kreds, er af meget stor betydning for Danmarks kommende forsvarsordning — og det kan ikke være anderledes. Men den danske rigsdags medlemmer ved ganske overordentlig lidt om, hvad disse drøftelser er gået ud på. Det er uforsvarligt, at rigsdagens medlemmer skal tage stilling til et lovforslag, så vidtgående som dette, på et utilstrækkeligt grundlag. Jeg henstiller derfor, at i hvert fald det kommende udvalg får de nødvendige oplysninger også om det, der vedrører vort forhold til vore allierede og dets betydning for kommandospørgsmålet.

Inger Gautier Schmit: Den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, kom i sin tale med nogle meget skarpe udtalelser om det civile forsvar, og de giver mig anledning til at fremføre et par bemærkninger.

Det ærede medlem udtalte, at det gik uhyre langsomt med at få civilforsvarsloven ført ud i livet, til trods for at den jo forlængst var vedtaget her i rigsdagen. Det er ganske rigtigt, at det allerede er over et år siden, loven blev vedtaget, idet den blev vedtaget den 1. april 1949, og man kunne måske derfor med en vis ret spørge: Hvorfor er vi ikke kommet længere? Jeg skal give et par oplysende bemærkninger, som måske

kan begrunde, hvorfor vi ikke er kommet længere med denne sag, som også jeg finder er af den største betydning for vort land.

Loven blev som sagt vedtaget den 1. april 1949, men uheldigvis nåede rigsdagen ikke at vedtage den normeringslov, som måtte være grundlaget for udnævnelsen af de mange forskellige embedsmænd, der skulle knyttes til det civile forsvar. Dette skete først i det kommende efterår, således at embedsmændene, herunder direktøren for civilforsvaret, Arthur Dahl, først blev udnævnt i løbet af efteråret, og arbejdet for såvidt først på det tidspunkt rigtig kunne tage sin begyndelse.

Det andet, som har virket hindrende for en videre udfoldelse af dette arbejde, er, at man ikke har haft de fornødne midler i hænde til anskaffelse af det meget kostbare nye materiel, som nødvendigvis måtte anskaffes for at tilfredsstille det nye civilforsvar. Disse penge — jeg tror, man i øjeblikket har ansøgt om. 15 mill. kr., men man får selvfølgelig brug for adskilligt mere med tiden — er endnu ikke bevilget, således at man altså også på dette punkt har haft visse vanskeligheder at kæmpe med.

Endelig kan jeg tilføje, at loven går ud fra, at der indkaldes 1200 mand årlig til uddannelse på kaserner, men da landet i øjeblikket ikke har kasernoplads til mere end 600 mand, har civilforsvaret altså ikke kunnet indkalde flere end disse 600 mand og vil ikke kunne det, før de fornødne kaserner er blevet bygget og stillet til rådighed.

Disse tre af mig nævnte grunde er altså en meget enkel forklaring på, hvorfor civilforsvaret endnu ikke — til trods for at det er et år siden, loven blev gennemført — er kommet til videre udfoldelse. Men jeg er for såvidt ikke ked af det ærede medlems udtalelser, fordi dette kun kan give anledning til, at man yderligere, om jeg så må sige, lægger sig i selen for denne meget vigtige sag, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede indenrigsminister, som altid har vist netop det civile forsvar uhyre megen interesse — også foranlediget af det ærede medlems udtalelser — yderligere vil bestræbe sig for, at de ting, der mangler, både materielt, kasernemæssigt og pengemæssigt, så hurtigt som muligt kan blive stillet til rådighed, således at det civile forsvar kan komme til at virke efter lovens hensigt. Såvidt mig bekendt, er i hvert tilfælde de embedsmænd, som beskæftiger sig med disse spørgsmål i civilforsvarets styrelse — og jeg kan sige, at det også gælder hele det frivillige arbejde inden-